

1) Ἡ φωνὴ τῶν βληχομένων ζῴων, ιδίως προβάτων καὶ αἰγῶν, βληχηθμός κοιν.: Τὸ βέλασμα τῆς γίδας - τοῦ προβάτου. Τὰ βελάσματα τῶν ἀρνιῶν - τῶν κατσικιῶν - τῶν οπαδιῶν κοιν. || Ποίημ.

Ἀπ' τὰ βραχνὰ βελάσματα ἀχολογοῦν οἱ ράγες ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,217. Συνών. βελαξιά. 2) Με-
ων. ἄνθρωπος ἀμβλύνους, βλάξ Θεσσ. (Νευρόπ.) Πελοπν.
Τριφυλ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.): Αὐτὸς εἶναι βέλασμα Νευ-
ρόπ. Δὲν εἶναι τίποτα ἀπὸ δαῦτον, ἓνα βέλασμα εἶναι Τριφυλ.
Αἰ, μαρὲ βέλασμα! Καλοσκοπ.

βελασμός ὁ, ἀμάρτ. β' λιασμός Ἡπ. βιλιαγμός
Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βελάζω.
Κραυγὴ γοερά, θρηνησ ἐνθ' ἄν.: Κακὸς σ' βιλιαγμός!
(ἀρά) Ζαγόρ.

βελάτρι τό, Καλαβρ. (Καρδ. Κοντοφ. Μπόβ. Χωρίο
Ροχούδ.) μελάτρι Καλαβρ. (Ροχούδ. Χωρίο Βουν.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὐσ. βέλος. Ἰδ. GRohlf's Etym.
Wörtl.

Βούκεντρον. Συνών. βουκέντρι.

βελαχτό τό, Εὐβ. (Κουρ.) βιλιαχτό Ἡπ. βελιαχτό
Πελοπν. (Μάν.) βελατό Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) βι-
λατό Εὐβ. (Στρόπον.) βελιατό ΧΧρηστοβασ. Ἀγάπ. 2,62
βιλιατό Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βελαχτός < βελάζω.

1) Τὸ συνεχές βέλασμα Εὐβ. (Κουρ. Στρόπον.) Ἡπ.
Παξ. Πελοπν. (Μάν.) — ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.: Ἀκούστη-
κε πάλε τὸ βελιατό τοῦ βετουλιῶ ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.

2) Τὸ πρόβατον ὡς βελάζον Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)
Πβ. βελαζούρι 1.

βελέντζα ἡ, σύννηθ. βιλέντζα σύννηθ. βορ. ιδιωμ.
βελιέντζα Ἡπ. (Πρέβ.) βιλένσα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) βε-
λέτζα Ἀθ. Κάλυμν. Κεφαλλ. Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Μεσσ.) Σάμ. Σύμ. Τσακων. βελέτζα Κεφαλλ.

Κατὰ Muchlinski καὶ Miklosich ἐκ τοῦ Οὐγγρ. *ve-
lencze*, ὃ ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἰσπανικῆς πόλεως *Va-
lencia*. Κατὰ GMeyer Neugr. Stud. 2,17 ἡ λ. εἰσῆλ-
θεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διὰ τῆς Σλαβι-
κῆς ἐκ τοῦ Τουρκ. τύπου *velence* = μάλλινον σκέπασμα
ἐκ τῆς Καταλωνίας.

1) Βαρὺ μάλλινον κλινოსκέπασμα σύννηθ.: Φρ. Ἐπιασι
τ' βιλέντζα (ἡσθένησε) Μακεδ. (Βλάστ.) Νὰ εἶσαι καλὰ τὸν
Αὔγουστο μὲ δεκοχτὼ βελέντζες (ἀρὰ ὑπὸ τὴν μορφήν εὐ-
χῆς, νὰ καταληφθῇς ἀπὸ ρῆγος ὥστε νὰ σκεπασθῇς μὲ δε-
καοκτὼ σκεπάσματα) Ἡπ. || Παροιμ. Ὅσον οἱ φτάν' ἡ βι-
λέντζ' ἀπλώσον (ἀναλόγως τῆς περιουσίας σου ὀφείλεις
νὰ κανονίζης τὰς δαπάνας σου) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τῇ νύχτᾳ σὰ οἱ θυμηθῶ, σ' κώνουμι τοὶ καθίζου
τοῦ πάπλουμα κάνου καβγὰ τοὶ τῇ βιλέντζα στοῖζου
Λέσβ. (Πλομάρ.) Συνών. κάππα, κουβέρτα, φλοκ-
κάτη. Τὸ ἄρσεν. Βελέντζας ἐπών. Ἀθῆν. Εὐβ. Κεφαλλ.

2) Εἶδος ἐπανωφορίου Κορσ. 3) Ἡ νόσος γρίπη
Θράκ. (Μέτρ.)

βελεντζί τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) βιλιντοί Μακεδ.
(Βέρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέντζα διὰ τῆς καταλ. -ί.
Μικρὰ βελέντζα 1, ὃ ἰδ. Συνών. βελεντζοπούλλα,
βελεντζούλλα.

βελεντζιάζω Στερελλ. (Μεσολόγγ.) βιλιντζιάζου
Στερελλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέντζα.
Καλύπτομαι ἀπὸ νέφη, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

βελεντζοπούλλα ἡ, ἀμάρτ. βιλιντζοπούλλα Θράκ.
(Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέντζα διὰ τῆς καταλ. -πούλλα.
Βελεντζί, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Τί θὰ σκιπαστοῦμι; — Κάππες κὶ βιλέντζες
κὶ βιλιντζοπούλλες

Αἰν.

βελεντζόσκουτο τό, ἀμάρτ. βιλιντζόσκουτα τά,
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βελέντζα καὶ σκουτί.
Πληθ., μάλλινα χονδρὰ σκεπάσματα καὶ ἐνδύματα.

βελεντζούλλα ἡ, ἀμάρτ. βιλιντζούλλα Ἡπ. (Ἰω-
άνν.) Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέντζα διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.
Βελεντζί, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ. Ἐχον μὲ βιλιν-
τζούλλα ποῦ 'ν' γιουμάτ' καρ' δάκρια (ὃ οὐρανὸς μὲ τὰ ἄστρα)
Ἰωάνν.

βελεσσάδα ἡ, ἀμάρτ. βελισάδα Κρήτ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέσσι καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).
Εἶδος ἐφαπλώματος.

βελεσσάκι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν.) — Λεξ. Δη-
μητρ. βελεσσάδι Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέσσι διὰ τῆς καταλ. -άκι.
Μικρὸν βελέσσι 4 καὶ 5, ὃ ἰδ.

βελεσσερὸς ἐπίθ. Κρήτ. βελεστερὸς Κρήτ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. βελέσσι καὶ τῆς καταλ. -ερὸς.
Βαμβακερὸς: Βελεσσερὴ κλωστή.

βελέσσι τό, Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. κ.ά.) Κεφαλλ.
(Λειξούρ. κ.ά.) Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.
Καλάμ. Κίτ. Λάγ. Λεντεκ. Μάν. Ὀλυμπ. Πύλ. Τριφυλ.)
— Λεξ. Βλαστ. 330 Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βελέσσι Πελοπν.
(Αἰγιάλ. Φεν.) βελέτσι Παξ. βελέτσι Ἀνάφ.

Ἐκ τοῦ Βενετ. *valessio*. Ἰδ. GMeyer Neugr. Stud.
2, 17.

1) Βάμβαξ Κρήτ. Συνών. μπαμπάκι. 2) Βαμ-
βακερὴ κλωστή Κρήτ. 3) Εἶδος καλύμματος Ἀνάφ.

4) Ἐσωφόριον τῶν γυναικῶν συνήθως βαμβακερὸν
Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. κ.ά.) Πελοπν. (Αἰγ. Καλάβρυτ.
Καλάμ. Φεν.) Συνών. μεσοφόρι, μεσοφούστανο.

5) Ἐξωτερικὸν ἔνδυμα τῶν γυναικῶν ἐορτάσιμον, συ-
νήθως ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τῶν ἄκρων ποδῶν ἐξικνού-
μενον Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. κ.ά.) Κεφαλλ. (Λειξούρ. κ.ά.)
Πελοπν. (Αἰγιάλ. Κίτ. Λάγ. Λεντεκ. Μάν. Ὀλυμπ. Πύλ.
Τριφυλ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.: Φρ. Ἀλλάργα ἀπὸ
βελέσσι (μακρὰν ἀπὸ γυναικας) Ζάκ. Δὲ φορῶ βελέσσι, φορῶ
βρακί (δὲν εἶμαι γυνή, εἶμαι ἀνὴρ, δηλ. δὲν εἶμαι ἀναν-
δρος) Κεφαλλ. Σέρνεται ἀπὸ βελέσσι (ἄγεται καὶ φέρεται
ὑπὸ γυναικὸς) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ποιὸς εἶγδε ἀπάνω σὲ βουνὸ φοράδα μὲ βελέσσι
καὶ προβατῖνα μὲ βρακί καὶ ποντικὸ μὲ φέσι
Λειξούρ.

Ὅποιος πιστέιη γυναικὸς βελέσσι νὰ φορέσῃ,
τὰ χέρια του πιστάγκωνα μπόγας νὰ τοῦ τὰ δέσῃ

Ζάκ. Συνών. ἄμπιτο 1. 6) Εἶδος γυναικεῖου ἐπεν-
δύτου Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Ἄσμ.

Ντύθηκε ἡ Μάρω τοῦ παπᾶ, φόρεσε τὸ βελέτσι
Παξ. 7) Ἐξωτερικὸν ἔνδυμα τῶν ἱερέων Λεξ. Βλαστ. 330.

βέλι τό, ἀμάρτ. βέλ' Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. βέλος.
Βέλος, ὃ ἰδ.

